

DOMOVINA

Ushaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispejnine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Volilna preosnova — razglašena.

Dne 25. septembra t. l. je priobčil državni zakonik novi državnozbornski volilni red. Zakon je potrjen že dne 25. junija, a se dosedaj ni bil razglasil. Vlada je vedno se nadejala, da bode s sedanjim državnim zborom še rešila pogodbo z Ogersko, zato je pa odlagala razglasitev novega volilnega reda. Hotela ni staremu zboru odtegniti trdne zakonite podlage.

Sedaj, ko se je novi volilni red razglasil, je sedanji državni zbor zgubil tako rekoč pravico do obstanka. Vlada ga sicer ne misli kar razpustiti, temveč hoče počakati, da mu poteče doba, ako ji bode le hotel služiti za tekoče posle. Grof Badeni hoče sedanji parlament do dobrega izrabit, kakor bi bil prepričan, da tako poslušnega več ne dobo. Za kako večje delo pa sedanji državni zbor ni več, kajti se je popolnoma preživel in le dobro je, da po volitvah vani pride nekaj novega svežega duha.

Prezgodaj bi bilo danes ugibati, kakšen bode novi državni zbor, zlasti, kakšne poslance bode volila nova peta kurija. Le to hočemo omeniti, da novi državni zbor tudi še ne bode v vsej jasnosti pokazal pota, po katerem se bode sukala bodoča avstrijska politika. Prve volitve bodo le nekaj poskus, še le pri drugih se bode prav pokazalo, kakšne posledice bode imela volilna preosnova.

Mnogobrojni novi volilci se od začetka ne bodo znali poslužiti volilne pravice. Gotovo se volitve mnogi ne udeležijo, mnogi bodo pa volili, kakor jim bode povedal prvi agitator. Samostojno politično prepričanje si bodo ti ljudje napravili še le s časom. Čez nekaj let si bodo vsled obiska-

vanja političnih shodov, čitanja listov itd. pridobili prave pojme o važnosti volitev. In še le tedaj bode zavladovalo pravo parlamentarno življenje.

Občna volilna pravica, če tudi se po njej voli le malo poslancev, bode precej predruščila politično življenje. Pred vsem pogine tista agitacija od volilca do volilca, ko so v agitaciji slednjega volilca posebej obdelati, pri čemur večkrat niso odločevala načela, temveč osebno prijateljstvo, grožnje, včasih pa tudi podkupovanje. V državah z občno volilno pravico je skoro nemogoče, da bi cvetelo podkupovanje volilcev. Kdo bode na tiho še volilce podkupoval, posebno, ker pri takem številu ni nobenega razgleda, koliko glasov je za večino potreba. Za podkupovanje je najugodnejši volitev po volilnih možih pri omejenem številu prvotnih volilcev in malih vol. okrajih. Tukaj je treba le nekaj glasov včasih do večine in se že največkrat da naprej natančno preračunati, koliko glasov še manjka. In toliko glasov se potem posebno lahko dobiti. Res, da so za volilne može voljeni boljši možaki, a vendar pridejo tudi nezanesljivci vmes. Samo kandidatu in njegovim agitatorjem jih je treba dobro poznati. Za to se pa mora na to delati, da se ta volilni sistem za vse kurije odpravi. Za obžalovati je, da se je zanesel tudi v novo kurijo, tu vendar ne bode imel tako slabih posledic, ker pri velikosti volilnih okrajev, bode število volilnih mož veliko, da nikdo ne bode imel pravega razgleda. Nekateri volilni okraji bodo imeli blizu 1000 volilnih mož. Morda kdo poreče, da pri nas na Štajerskem se volitve po volilnih možih docela obneso. Sedaj je tako, ko imamo Slovenci tako utrjene postojanke, da nasprotniki vedo, da bi zastoj trčili denar. Pred dvajsetimi leti, ko je večina le od kacij desetih

glasov bila odvisna, so tudi pri nas z denarjem močno delovali narodni nasprotniki in ne brez uspeha. Bolje se pa tako postopanje da zasledovati že na Koroškem, da ne govorimo o Istri, kjer Italijani že kar očitno podkupujejo.

Pri občni volilni pravici bodo glavna agitacija shodi in spisi. Vsaka stranka bode morala gledati, da na ta način pridobi mase ljudstva zase. S tem se bodo pa ljudje navadili samostojno soditi o javnih stvareh.

Dosedaj so mnoge stranke večkrat lenarile, posebno če ni bilo ravno nevarnosti. V bodoče bode pa treba večje živahnosti. Treba bode iti mej narod in mu razkladati svoja načela in tekoča politična vprašanja. Ta agitacija, ki bode potrebna za peto kurijo, bode pa oživila tudi politično življenje v drugih, ker so volilci drugih kurij tudi volilci pete kurije. Zato pa upamo, da se začne sploh novo politično življenje v naši državi.

Hvala, vredno je, da kaže vlada resno voljo poskrbeti, da se volilna pravica ne bode krčila s tem, da bi se seznam volilcev pomanjkljivo napravil. Kaj lahko bi se zgodilo, da se izpusti na stotine volilcev, vsaj v začetku. Ker sprva ni pričakovati, da bi se vsi, ki imajo volilno pravico, tudi prišli prepričati, če so v zapisnik vpisani, bi po najmanjši nepazljivosti take zmote bile mogoče. Zato je pa vlada že bila naročila napraviti sezname volilcev za poskušnjo. Sedaj je pa izdala naredbo, da se ob razpisu volitev, imajo javno pozvati vsi polnoletni volilci, ki nimajo občinske volilne pravice, da se oglasijo pri županu. Poleg tega bodo v osmih dneh po razpisu volitve tudi gospodarji, ki imajo v službi ljudi, ki so volilci, morali priti k županstvu in povedati, kako je ime njih poslužbencem, koliko

LISTEK.

Baba je zmešala.

Ruski spisal J. Potapenko, posl. Seljanin.

Anton Morgun in njegov sin Danilo sta mirno skupaj živela, vsaki je to videl in znal. Če se je dogodilo, da je nastal v vasi prepir med katero iz družin, vselej se je reklo: „eh, da jih ni sram, pogledali bi na Morguna. Ta živita po božje. Niti oče sina, ni sin očeta ne razžali nikdar“. Tako se je po vasi govorilo in bilo je tudi res.

I zakaj bi se pač prepirala Morguna? Anton je bil kmet, star kakih petinpetdeset let, zdrav in še močan, in delal je kakor malokateri mlad, a kaj še le Danilo; ta je bil na glasu kot prvi delavec v vasi. Imela sta nekaj zemlje, katero sta obdelovala in hodila na dnino k sosedom. Pijanega ni videl nikdo ne očeta in ne Danila.

Rekel je rekoč sosed Antonu:

„I zakaj se tako ubijaš na stara leta za sina? Jaz bi mu bil uže davno dal kar mu gre, da sem na tvojem mestu...“

„Ne maram! odgovoril je Anton. — Godi se mi dobro.“

Tudi Danila je časih kdo dražil.

„Zakaj vedno doma tičiš in delaš? Oče dal bi ti polovico in oženil bi se...“

„Kaj tebi to mari!... Oče naju oba še za pas utakne!“

Tako sta menila o tem predmetu Morguna sama, in živela mirno. Imela sta lasten samovar v hiši; in kaj si pač more človek v življenji svojem boljšega želeti. V nedeljo po službi božji sta se usedla drug drugemu nasproti in pila čaj, da je curkoma lil pot njima s čela.

Da bi označili dovolj složno življenje Morgunovih, moramo povedati, da ja je celo batjuška (duhovnik) stavil drugim v vzgled. Ako mu je povedal kdo pri spovedi, da je prepirljiv, rekel mu je naravnost: „Izgled naj ti bodo Morguni. Pogled očeta s sinom! Kako živita!... Če bi celi svet tako živel, kakor živita Morguna, tedaj ne bi bilo preprirov, tepežev; da celo vojske bi ne bilo“. Tako je govoril batjuška, in on je uže vedel kaj je govoril.

Veste li, — da resnico govorimo, tudi med nami, zakaj sta živela Morguna tako družno, da so ja celo v primer stavili? Težko je priznati to pred svetom, pa je res. Po mojemu, glavni uzrok bil je ta, da pri hiši ni bilo babe. Razžaljivo je znabiti, tako govoriti pred krasnim spolom, toda ako je resnica! Živela je pri njima baba — stara Afimja, no bila je ptuja, najemnica, katera

se v družinske razmere ni mogla mešati. Afimja je pripravljala obed, pristavljala samovar in po-metalala kočjo. Antonova ženka, mati Danilo — Marina, je uže davno umrla; starša hčer omožila se je v daljno vas in le o veliki noči prišla obiskat očeta in brata. Drugih sorodnikov tudi ni bilo in tako sta Morguna srečno samotarila. Da je v hiši baba, verujete, ne bilo bi tako. Ona bi davno vse prevrnila in napravila truščo, da. Toda nočem dalje govoriti o tem, da koga ne razžalim.

Sedaj ste slišali kaj sta bila Anton in Danilo Morgun in kako sta živela.

Ako bi se na svetu vse tako mirno vršilo, kaj bi počenjal potem škrtar na zemlji? Tako se je pomešal tudi v to stvar in si izbral za orodje babo.

Začelo se je tako. Neki večer — bila je jesen — šel je Danilo, ko je besedoval oče s starešino o dogodkih po svetu, v to stran kjer je stal batjuškin dom. No to bi ne bilo nič posebnega, če kmet zahaja k svojemu dušnemu pastirju.

No zakaj ni šel Danilo skoz vas, da bi ga videl njegov oče, ko je govoril s starešino? Zakaj je šel po stezi? To je vprašanje. Moralo je biti nekaj posebnega. Prišel je Danilo k farovžu, izvlekel iz žepa nekaj koscev kruha in

so stari in kedaj so vstopili v službo. Tako je upanje, da se ne bode nikdo izpustil, posebno, ker bode potem odločen še osemndnevni obrok za reklamacije. Tako postopanje pri sestavljenju seznamov volilcev pa ne bode doseglo samo točne njih sestave, temveč bode tudi pri ljudeh vzbudilo zanimanje za volitve in tako se bode dosegel namen volilne preosnove in se dejanski vsem slojem pripomoglo do političnih pravic.

Denar svetá vladar.

I.
Državniki obeh polovic avstro-ogerske države stikali so vže več časa glave skupaj, da bi ustanovili temelj, na katerem bi se potem sklenila nova pogodba med nami in Madjari, na podlagi ktere nam bo zopet deset dolgih let živeti. Ta pogodba do sedaj za nas Avstrijance ni bila kedové kako častna; koristna nam pa že celo ni prav nič bila, kajti Madjari so v svojih zahtevah nenasitljivi in v svoji nesramnosti in preširnosti neprekosljivi, poleg tega pa tudi krivični, tako, kakor menda noben drugi narod na svetu več, ker se gre za denar in vsa pogodba, žalibog, vrti in suče se pa ravno okoli denarja. Državniki naše polovice se dosedaj sicer še niso podali Madjarom, vsa zadeva v tem trenutku, rekli bi, počiva, toda, kakor se opečen otrok luči boji, tako se tudi mi ne moremo znebiti skrbi, da bode tudi sedaj kakor že popred dvakrat, pogodba Madjarom na korist in nam na škodo, kajti, naši državniki, dobri in pohlevni možje, kakor tudi naši poslanci z malimi izjemami, same zlate dušice, ki nikjer vode ne kale, se bodo že zavoljo ljubega miru z vsem zadovoljili, kar bodo Madjari zahtevali in to je tista stara vže dvakrat ponavljana pesem o 30 in 70 odstotkih. Prve prinašati so Madjari tudi sedaj pripravljeni, več pa nikakor ne. Temu se morajo avstrijski narodje na vso moč upreti, kajti vsak pameten človek vé, da so gospodarstvene razmere med nami in Madjari čisto drugačne, kakor so bile leta 1867., kadar se je prva pogodba sklepala.

zveza, ki se je tedaj na podlagi prve pogodbe med novo ustanovljenima državama Avstrijo ali kakor se je naša polovica tedaj prvič imenovala: dežele in kraljevine zastopane v državnem zboru in Ogersko sklenila, obema polovicama na jednako korist in da se bodeta obe polovici enakomerno zavedali svojih pravic, kakor tudi dolžnosti. Toda prišlo je drugače. Židovski veliki kapitalisti in špekulantje spoznali so v onostranski polovici novo obljubljeno deželo in so se je tudi takoj polastili. Gledali so najprej, da so se jim večji madjarski posestniki vsedli na limanice na ta način, da so se jim zadolžili. Kedor je komu kaj dolžan, ta je od svojega upnika odvisen in mora navadno plesati, kakor mu upnik gode. Dalje so jeli delati železnice, katerih imajo po vseh krajih že toliko, da

bodo vže kmalo gnoj na njive po njih vozili. Železnice stanejo pa silno veliko denarja, ktere ga so zopet Židje posodili in si tako tudi državo zadolžili, ktera vže danes tako pleše, kakor ji židovska banda gode. To se vidi na vsak korak in ob vsaki priliki. Ko se je to zgodilo, je prišel ugoden trenutek, da so si jeli Židje velike tovarne zidati, kakor so tovarne za žganje, špirit, parni mlini itd. Vse se je dvigalo, le kmetijstvo ne! Madjari so pa vže od nekdanj več kmetovalci, kakor pa trgovci, in za to je bilo Židom pač lahko povsod se vgnjezditi in denar skupaj vleči. Tako je prišlo, da so se tudi ogrski kmetje čedalje huje Židom zadolžili, in sedaj so poslednji povsod gospodarji v deželi. Cela Ogerska že pleše, kakor ji Židje godejo. Povsod se sliši pesem: „Denar svetá vladar“ in povsod se vidijo njene posledice. Povsod se vidi, da ima ondi nekdo na vse strani svoje mreže razpete, kakor pajk v kotu, v ktere se mu vedno več muh zaplete in ta nekdo je — Žid.

Židje poplavili so ogerske dežele in si prisvojili povsod trgovino in tovarne ter so si na ta način v nečuvno kratki dobi dvajsetih let nezasišano veliko bogastva pridobili, oziroma prisleparili, kajti kar si pošten trgovec skozi celo življenje v potu svojega obraza varčno pridobi, tisto si Žid v zdatno krajši dobi v podvojeni meri prislepari.

In s temi ljudmi, ki sedaj na Ogrskem kristijane stiskajo, kakor Turki Armence, nam bode kmalu treba pogodbo ponoviti. Avstriji se bode boriti z ogrskim židovstvom in to je vže sedaj tako preširno, da se je minuli teden po časnikih vže bralo, da se bode pogodba le pod tem pogojem zopet ponovila, če se bode v njej Ogrski kot večji polovici pripoznala vodilna pravica v oziru na skupne interese, in da se v Avstriji ne bo nič zgodilo, s čemur bi ogrski Židje ne bili zadovoljni. Ali ste slišali, kaj se to pravi? To je židovska nesramnost in predrznost in tej se bo treba upreti.

Dunajski Lueger je mož, okoli ktere ga je mnogo ljudi, ki se mu ne upajo nasprotovati, On je svoje dni (letošnje leto je bilo) v državnem zboru rekel: Če ogrski Židje niso zadovoljni, da se pogodba sklene na podlagi: vsak pol, namreč 50:50 in ne, kakor sedaj 30:70, naj se Ogri prepuste le sami sebi, ne bo dolgo, da bodo prišli sami beračiti, naj hodimo zopet z njimi.

Celjske novice.

Vse cenjene p. n. naročnike, katerim smo danes pridjali poštne nakaznice, prosimo, da nam blagovole poslati v kratkem naročnino. Onim gg. naročnikom pa, ki so zaostali že nad 3 gld. na naročnini, uljudno javimo, da bomo v teku 14. dni dovolili si znesek pobrati s poštnim nalogom. — Nobena druga narodnost nima toli težkega položaja izdajati

list, kakor slovenska, in če še naročniki ne store svoje dolžnosti, se pač ni čuditi, da upade vsakomur srce žrtvovati vedo, čas in zdravje, ter še gmotnost za one, ki jim je vsaka betvica požrtvovalnosti odveč.

(Razstava sadja v Celji) bode kakor nam javlja dr. Langer, kot predsednik komisije te razstave, vendar dne 10., 11. in 12. oktobra t. l. in se ne odloži na prihodnje leto. — Iz Savinjske doline pa nam narodnjaki poročajo, da se razstave ne udeležijo, ker letos ni primerne sady in še radi drugih tehnik vzrokov.

(Cesarjev god) dne 4. t. m. se je tudi v Celji slovesno obhajal. Mil. g. opat služil je ob veliki asistenci ob pol 9. uri v farni cerkvi slovesno sveto mašo, ktere se je udeležilo uradništvo in drugi dostojanstveniki ter obilica vernega ljudstva. „Celjsko pevsko društvo“ pelo je pri sv. maši težavno in umetno A. Foersterjevo latinsko mašo na čast sv. Jakoba, prav izborno. Vse koralne pesni pel je jako vbrano g. Markošek, bogoslovec in koralist v Mariboru. Responsorija in cesarska pesem so se predavala iz cerkvene predpisane pesmarice od A. Foersterja. Cesarske pesni peli sta najprej dve cerkveni pevki dve kitici, — ker je baje tako predpisano — nemški s spremljevanjem orgel, zatem pa je pelo isto v možkem zboru „Celjsko pevsko društvo“ v slovenskem jeziku, ker je društvo varujoč svojo čast, odklonilo zahtevo, da naj poje cesarsko pesen tudi nemški. — Tako je prav!

(Znamenje časa?) Cesarjev god obhajal se je kakor povsod tudi tu s slovesno mašo, katere so se udeležili načelniki uradov in javnih korporacij, vojaštvo in mnogoštevilno občinstvo. Iz uradnih poslopj vihrale so cesarske zastave in celo občinski urad razobesil je zastavo. Čudom pa smo se čudili, da na poslopju okrajnega glavarstva nismo opazili te zastave. Ali je novi okrajni glavar, ki se je z dušo in telesom udal nemški narodni stranki, pozabil na cesarsko zastavo ali pa njo dal med — staro šaro?

(Naše gledališče) najeli so za to zimo ljubljanski nemški igralci, ker v Ljubljani nimajo dosti posla. A že prvi njih nastop pretekli teden bil je dosti slab, da celo „vahtarica“ z njim ni zadovoljna. Igra „Liebele“ je vse drugo, samo umetna ne, predstava pa je bila igri primerna. In te igralce naj hodimo tudi mi Slovenci poslušati?

(Zopet nova beračija.) Znano je, kako trdo je Celjanom šlo za prispevke za „Studentenheim“. Akoravno so po celi Avstriji in Nemčiji prosili za pomoč, vendar niso mogli svojih „Stammesbrüderjev“ v toliko omehčati, da bi se bila spravila svota skupaj, s katero bi si bili mogli sezidati svoj lastni dijaški dom. Zdaj so poskusili na drug na videz manj beraški način. Nek goreč — šolar v Monakovu spisal je oklic „na vse Nemce“, naprosil nekaj nemških slikarjev in pisateljev, da so naslikali nekaj podobice

jih vrgel psom. Psi so začeli glodati kruh in ga pustili mimo.

Batjuška je pil čaj pred hišo, a popusti to delo ter pozval Danilo v sobo.

„Kaj poveš novega Danilo? Še živita z očetom poprejšnemo mirno? kaj?“ vprašal je batjuška.

Otec Pimen bil je uže star gospod. Pasel je uže mnogo let svoje ovce ter poznal na tanko njih čednosti in slabosti.

„I zakaj bi se prepirala? Živiva — hvala Bogu!“

„Tako je prav. Jaz vaju vsem v izgled stavim! Le vedno tako živita!“

„Uže bodeva... Toda rad bi vas nekaj prosil, gospod...“

„Le govori!... Rad izpolnim tvojo prošnjo.“

„Srčna hvala!... Prosim... No moja prošnja je kakor bi rekel, navadna... Vsakemu se lahko primeri... Znana je človeška slabost!“

„Kaj imaš na srci?... Strašiš me, Danilo! Si li storil kaj golšnega?“

„Sami veste gospod, da ni nobeden človek brez greha.“

„No?“

Batjuška bil je jako radoveden, kaj ga meni prositi Danilo. Ne mislim, da je svetnik Danilo, a navadil se je uže staviti Morguna v

primer, zato ni pričakoval od njiju kaj nesametnega. In sedaj pa še govori ta Danilo, da bi mislil človek, da je storil kak velik greh.

„Batjuška, nadaljeval je Danilo — prosim vas, da ničesar očetu mojemu ne pravite...“

No, ta prošnja je še bolj potrdila batjuškino sumnjo o kakem velikem grehu. Pomiluj Bog! Danilo, kateri je živel s svojim očetom, kakor ena duša, prosi me celo njegovemu očetu ničesar ne praviti. Mora biti nekaj strašnega.

„Bodi po tvojemu!“ rekel je batjuška, želeč kmalu slišati prošnjo.

„Prosim vas batjuška, da bi me oženili z Ano, Lobodihinovo hčerjo...“

„No kaj še več? Je to tvoj greh?“

„Da. No glavna reč je, da očetu ničesar ne pravite!“

„I zakaj ne smem očetu povedati? Menim da te blagoslovi. Ana — je krasna deva, pametna in bogata...“

„Ne, no prosim vas, bodite prijazni, ne govorite o tem očetu... Zelo bodem vam hvaležen!“

„Zakaj? Zakaj?“

„Da tak... Pozneje se izve... A sedaj stvar še ni povsem dognana... Prosim vas še enkrat, da očetu nič ne poveste...“

„Hm!... Čudno!... A kedaj bode poroka?“

„Prihodni teden.“

Pa preobrat ni šel batjuški iz glave. Da se hoče Danilo ženiti, to ni bil hud greh, in tudi v nobeni sveti knjigi ni čital dokazov, da je žentev greh, a vendar je večkrat sam rekel: „nikomur bi ne svetoval se ženiti!“ — kadar ga je matuška — pravoslavni duhovniki so oženjeni — prav rezko ozmerjala. In vendar ne more biti vse pošteno, ker ne sme oče ničesar znati. I batjuška ni vedel kako in kaj.

Danilo bil je tako zmeden s svojo prošnjo, da je pozabil batjuška vprašati, koliko mora za poroko plačati. A batjuška bil je prijazen gospod in lahko se je dalo z njim govoriti.

Da je Afimja bolj umna, opazila bi bila premembo, katera se je vršila v koči Morgunovi. Kadar sta obedovala ali večerjala oče in sin, nista ničesar govorila, niti pogledala drug drugega. Da sin svojo namero skriva pred očetom, moral je imeti slabo vest.

No zakaj molči oče in še sina pogledati noče — bilo je povsem nedoumno.

Tri dni pozneje, ko je posetil Danilo batjuško, šel je tudi Anton zvečer, ko je šel sin z doma, k batjuški. Hodil je to pot kakor sin, namreč po stezi. Najbrž je tudi namen imel batjuško česar prositi, sicer bi ne hodil k njemu. Bil je večer in batjuška je pil zopet čaj pred domom, ko je prišel Anton.

in sestavili nekaj pesmi in vse skupaj postalo je „das Prachtwerk für Cilli“. Celjski nemški listič roti svoje somišljenike, naj si vsak nakupi to knjigo vseh knjig, vsaj ne velja več, kakor bornih — 12 goldinarjev. Naj imajo naši nemškutarji svoje veselje s tem „umotvorom“, a mi mislimo, da se bo uresničila bojazen „vahtarice“, da Nemci te knjige ne bodo toliko kupovali, kakor rajše — izposojevali. „Heil und Sieg!“

(Imenovanja.) Dr. Hermann Schäftlein, sodnijski pristav v Celji, imenovan je c. kr. okr. sodnikom v Kočevje. Prestavljeni pa so c. kr. sod. pristavi: Hans baron Falke iz Konjic in dr. Franc Kočevar pl. Kondenheim iz Ptuja v Celje; Vilhelm Portugal iz Kozjega v Kozjice; dr. Jakob Toplak iz Vipave, dr. Fran Glas iz Marenberga in dr. Adolf Boschek v Ptuj. C. kr. avskultantom pa so imenovani: Franc Jagodic za Kozje; Vilhelm Kronasser za Marnberg.

(Ustanovni občni zbor) društva odvetniških in notarskih uradnikov na Spodnjem Štajerskem vršil se je v nedeljo dne 4. oktobra t. l. v najlepšem redu. Točno ob pol 3. uri popoldne začeli so se zbirati člani pri „kroni“ in ko se jih je zbralo zadostno število, otvoril je sklicatelj gosp. Ivan Bovha zborovanje s pristrčnim pozdravom na svoje tovariše, ki so se odzvali njegovemu vabilu ter obžalovali, da se od zunanjih udov nobeden ni udeležil zborovanja. Seveda sta marsikateremu zabranila udeležbo oddaljenost in pa pomanjkanje časa. Razlagal je v daljšem govoru, da je potrebno, da se organizujejo tudi odvetniški in notarski uradniki, če hočejo zboljšati svoje razmere ter oddal konecno predsedstvo gosp. Andreju Perc. Ta je po kratkem nagovoru dal prečitati pravila, katera so se enoglasno odobrila. V društveno vodstvo izvoljeni so sledeči gg. Ivan Bovha, odv. sollicitator, predsednikom, Josip Kolar, notarski koncipient, podpredsednikom, Josip Cilenšek, odvetniški sollicitator, tajnikom, Andrej Perc, notarski koncipient, blagajnikom, Valentin Gradišnik in Frančišek Stelč, odvetniška sollicitatorja ter Franc Slaček, odvetniški uradnik, pa odbornikom. Namestnikom voljeni so gg. Josip Ahtik in Ivan Dobršek, odvetniška uradnika v Celji ter Miran Lorber, odvetniški uradnik v Ptuj. Po izvolitvi društvenega vodstva poprijel je gosp. Cilenšek za besedo ter razkladal v daljšem govoru, da je namen društva edino le, podpirati svoje člane, dokler so brez službe ter posredovati, da čim prej dobé drugo službo. Med živahnim odobravanjem končal je z nadejo, da bodo njega tovariši krepko podpirali društvo, da mu bode moč doseči svoj namen. Govorili so še razni drugi gospodje, predsednik pa je še prečital dole brzojavne pozdrave od tovarišev in bratskih društev iz Ptuja, Brna, Merana in Celovca, ki so se z navdušenjem vzeli na znanje. Na to je zborovanje zaključil s trikratnim „slava“ na presvitlega cesarja in z željo, da bi se mlado

društvo krepko razvijalo pod njegovo vlado. Sledili so burni „Slava“ „Živijo“ in „Na zdar“ klici. Tako se je vendar enkrat ustanovilo že dolgo zaželeno društvo, in mi upamo, da bodo slovenski odvetniški in notarski uradniki brez izjeme pristopili kot člani. Mlademu društvu pa kličemo iz srca: vivat, floreat, crescat!

(Mitnice (šrange) v najem.) Dne 19. t. m. oddajale se bodo mitnice v Konjicah, Vojniku, Arjavasi, Kapli in Vranskem v najem. Ustmena dražba vrši se gore omenjenega dne ob 10. uri dopoldne v Mariboru pri c. kr. okr. vodstvu finančne kontrole straže. Tudi pismene ponudbe se vsprejemajo do dne 18. oktobra t. l. Natančnejši pogoji poizvedo se lahko tudi pri c. kr. finančnih okr. vodstvih v Celji in Šmarji pri Jelšah.

(Znani morilec na Vranskem in Trojanah Alojz Ferme,) ki je bil v Celji obsojen na vislice, odposlan je v Ljubljano, da ga ondu preiščejo, ker se sumi da je umobolen.

V pojasnilo.

Že nekaterekrat se je pisalo v „Slovenskem Gospodarju“ neprijazno proti meni, odnosno proti „Domovini“, ko urejujem in izdajam. Jaz do sedaj nisem odgovarjal, da se ne bi zanetil neploeden časnikarski prepir, ki vselej samo škoduje blagru in razvitku narodnosti. Zadnjikrat pa me je „Slovenski Gospodar“ napadel osebno na tak način, ki me sili odgovoriti, ker mi je ne le čuvati osebno čast, temveč tudi osebno prostost in čistost značaja. „Slovenski Gospodar“ piše: „(Plašč po vetru.) Dne 8. sept. je g. Dragotin Hribar rekel na shodu v Mozirju, da je pripravljen najostrejšo pokoro delati, ako se je kaj zoper duhovščino pregrešil; dne 20. sept. pa je že udrihal v Litiji, ob Svetčevi 70letnici po „klerikalcih in kaplančkih“. Govoril je ondi baje v imenu štajerskih Slovencev. Zoper tacega „zastopnika“ mi najodločnejše protestujemo.“ „Slovenec“ je v listku z dne 26. septembra 1896, pisal o slavnosti Luke Svetca v Litiji, med drugim napadel tudi mene in mi podtikal besede, katere bi bile žaljive za „klerikalce“ in č. gg. kaplane, katerih pa jaz v celnem svojem govoru nisem izrekel. Očividno je, da je „Slovenski Gospodar“ posnel svojo netico po „Slovencu“.

Čisto izmišljena neresenica pa se je vsaj glede mojega govora na Svetčevi slavnosti poročala „Slovenec“. V svojem govoru niti enkrat nisem znil besedice „klerikalci“ ali „kaplan“, ali „kaplanček“, temveč sem v začetku govora razvil delovanje prejšnjih, sedaj že ranjih velikih mož slovenskih, katerim tovariš je bil Luka Svetec, h koncu pa sem rekel: „Obžalovati je, da so takemu možu, ki je vzor poštenjaka glede narodnosti, kakor tudi glede naše svete vere, izvile malajše moči vodstvo narodne politike iz rok, možu kateremu je bilo vedno vzor braniti pravice

naroda in svetinje svete cerkve. Dal Vsegamogočni, da pride kmalu čas, da bodo ti zaslepljenci spregledali in videli koliko krivice so delali današnjemu slavljencu, ki je z najčistejšim namenom oral ledino slovenstva z rajnim Božidarom Raičem in dr. Janez Bleiweisom. Temu možu dvigam svojo čašo izročajoč pozdrav štajerskih Slovencev in mu kličem Bog ga živi mnogaja leta!“ To mi lahko spričajo vsi, ki so se slavnosti udeležili.

Neresnično pa je tudi poročilo govora mojega v Mozirju. Jaz sem rekel, ko sem bil proglašen kandidatom približno takole: „Novejši čas jela je vleči neka čudna sapa proti meni in to posebno od ene strani, od katere bi se je bil najmanj nadjal. Težko mi je prevzeti vsled tega kandidature, ker vem, da se mene obsodi, brez da bi se me tožilo in mi dalo priliko zagovarjati se. Mirno vest imam, da sem vsaj želel delati vedno dobro in da nikogar namenoma nisem žalil ali pa mu delal krivico, najmanj pa častiti duhovščini. Ker pa je grešen vsak človek, sem lahko tudi jaz storil kaj, kar ni bilo prav. Pove naj se mi to in da priliko stvar pojasniti; sem kriv, tak lahko delam najostrejšo pokoro; sem pa nedolžen, mi pa tudi ne bode zmanjkalo besed, da branim svojo čast, značaj in poštenje.“ — To so bile besede mojega govora v Mozirju.

Iz neresničnih poročil skovalo se je v „Slovenec“ in „Slovenskem Gospodarju“ neosnovano očitjanje proti meni. Jaz ne iščem priznanja, ne zahvale, terjam pa pravičnost in pričakujem da mi nikdo ne bode delal slabega imena, predno se prepriča, da ga zaslužim.

Bodimo pravični in ne delajmo si umetno nasprotnikov, ki niso nasprotniki. Poglejmo v druge pokrajine! Ali hočemo ta boj prenesti s silo tudi v ožjo domovino na Štajersko? To bi bila poguba za našo narodnost in gotovo tudi cerkev ne bi imela dobička. Komur je to sveto, obsojal bode jednake poskuse zanetiti prepir.

V Celji, 4. oktobra 1896.

Dragotin Hribar.

Spodnje-štajerske novice.

(Za izpraševalce) pri župnijskih izpitih so pri sinodi od mil. nadpastirja bili imenovani tile p. n. gospodje: L. Herg, dr. J. Križanič, Jakob Bohinc, Karol Hribovšek, dr. Jož. Pajek, dr. J. Mlakar, Fr. Ogradi, J. Heržič, dr. L. Gregorec, Ivan Skuhala, dr. A. Suhač, dr. Fr. Feuš in dr. M. Matek.

(Duhovniške spremembe.) Č. g. Vincenc Plaskan, župnik v Zibiki je dobil župnijo Sv. Jurija ob južni železnici. — Č. g. novomašnik Franc Kosel pride za duhovnega pomočnika na Dobrno.

(Občinska volitev v Škofjivasi pri Celji) vrši se dne 26. oktobra t. l. ob 8. uri zjutraj za III. volilni razred. V torek dne 27. oktobra t. l. pa dopoldne ob 8. uri za II. volilni razred in

„A-a! Anton! Vesel sem te videti, zelo vesel! pozdravil ga je batjuška.“

Morguna bila sta jedina v vasi, katera sta po njegovem mnenju izgledno živela, potem je umevna njegova prijaznost njima nasproti.

„Imam prošnjo do vaše milosti!“ djal je Anton.

Batjuška ga je priglasil v sobo in celo prosil se vvesti, kar seveda Anton ni storil.

„Prošnjo? Povej! vse rad storim Morgunoma!“

In uže je batjuška hotel reči: „Sem uže Danilu obljubil, da ga oženim z Ano“, toda pravočasno se je domislil, da je obljubil molčati.

„Kaj je dobrega?“ je dostavil on.

„Prošnja moja zdela se vam bo znabiti smešna. . . In tudi drugim ljudem. . . A to mi je vse jedno.“

„Tako, tako. Toda jaz ničesar ne umejem.“

„To več ni lahko umeti, je res. A glavni uzrok je, zato sem prišel prosit vas, mojega dušnega pastirja. . .“

„Hm!“ Ta pa uže zopet nekaj blebeče. Kaj se je neki zgodilo z Morgunoma? mislil je batjuška.

„Glavna reč je, da moj sin Danilo o tem ničesar ne izve.“

„Danilo?“

„Da on, batjuška. . . Moja prošnja je v tem, kar je vsaki človek po svoji slabosti bolj na posvetno navezan. . . I star sem uže šestinpetdeset let, pa še čvrat. . . Moja ranjka Marina, Bog ji daj nebesa, je pred dvajsetimi leti umrla, živim tako osamljen, ničesar. . .“

„A kaj hočeš?“ vprašal je batjuška, meneč da Antonovega govorenja ne bo konec.

„Oh, batjuška! vzdihnil je Anton. — Sram me je povedati, toda pred vami se nič ne more skriti, ker brez vas, kakor se govori, se i voda ne blagoslovi. . . Z jedno besedo — mislim se oženiti!“

„Ženiti se hočeš?“

„Da oženiti, batjuška, oženiti. . .“

Anton bil je poražen s svojo izpovedjo. Batjuška je premišljeval. To ni nič posebnega, da se hoče ženiti, bil je še zdrav, močan in še do neke meje lep. A treba je vzeti ozir na njegovo starost. Bil je nekoliko plešast in lasje so mu začeli siveti; lice bilo mu je zagorelo. No šestinpetdeset je uže lepo število. In bil je kmet, bili so na vasi primeri, da so se bolj stari udovci ženili, kakor on. No zakaj on skriva pred sinom? Ta misel je batjuški rojila po glavi.

Kaj neki nameravata Morguna? . . Živela sta tako izgledno in sedaj nastale so nenadoma neke spletke med njima. Kaj mora vender biti?

„Ne vidim tu ničesar takega. . . Mislim celo, da je prav tako, rekel je batjuška.“

„Jaz tudi tako mislim batjuška.“

„Mislim namreč, da cerkvenim postavam ni nasprotno. No zakaj nočeš povedati o tem svojemu sinu, Danilu, s katerim sta živela kakor ena duša? . . To mi je uganjka. . .“

„Tako je bolje“, odgovoril je plaho Anton.

„Toda ni le to čudno?“

„Je, je. . . A popred ko se oženim mu vse povem.“

„Čudak! Ne moreš se poročiti v kakem skrivnem kotu, da bi nikdo o tem ne izvedel.“

„Res je, djal je Anton, dasi bi ne imel nič nasproti ako bi se mogel oženiti tako skrito, da bi o tem Danilo nič ne izvedel.“

„No pa bodi, rekel je batjuška videč, da ne izve od Antona pravega uzroka. — kedaj pa bode poroka?“

„Jutri menim svatov poslat, a v štirih dneh v cerkev. Je uže vse v redu.“

„Dobro, poročim. . . Sedem rubljev daš?“

„Drago je drago, a vsekakor dam. Saj se človeku v življenju malokedaj posreči dvakrat ženiti. Pa srečno batjuška. Tako smem upati zastran sina. . .“

(Dalje prihodnjič.)

isti dan popoldne ob 2. uri za I. volilni razred. Volilci slovenski udeležite se volitve vsi, ker to je vaša dolžnost in vam ne more biti vsejedno, kdo gospodari z občinskim imetjem in kake zastopnike imate v občini.

(Volilni shod v Škofjivasi pri Celji) bode v nedeljo 25. t. m. ob 3. uri popoldne v gostilni g. Valentin Koželja p. d. pri Lončarju. Govorila bodeta med drugimi tudi dr. Ivan Dečko in Dragotin Hribar iz Celja. Volilci udeležite se polnoštevno, ker treba je marsikaj pojasniti, posebno, ker „mirni mož“ vedno ruje proti sedanjemu občinskemu zastopu le vsled tega, ker je ta naroden.

(Laški trg.) (Po volitvi.) Menil sem, da se bode od nas kaki spretnejši dopisnik oglasil, a čakal sem zaman. Pri deželnozborski volitvi za mesta in trge bilo je pri nas za slovensko stranko oddanih 8 glasov in za nasprotno 48. Naj omenim samo nekatere volilce, ki so oddali svoje glasove nasprotnikom, kar bode slovensko občinstvo gotovo zanimalo in ti so: Podgoršek (ne zna nemški), Kopač, pekovski mojster, učiteljice Reyerschütz in v „Popotniku“ že znana Cuntara, obedve na slovenski ljudski šoli nastavljene in katerim je v zabavo slovenskim šolskim otrokom v nemško šolo svetovati, žalostno pa resnica; gostilničarica Weber, katero večinoma Slovenci podpirajo, dala je pooblastilo nadučitelju nemške „schulvereinske“ šole Vallenitinschu, naj nemški voli. Posebno pa nas je presenetilo, ko smo čuli, da sta knjigovodja Luksch in strojevodja Maicen, oba v Kukčevi pivovarni nastavljeni, z Nemci volila. Pri zadnji deželnozborski volitvi je bivši knjigovodja Venturini zgoraj omenjene pivovarne volil s slovensko stranko. Nasprotniki zagnali so proti njemu strašansko gonjo in nasledek temu bil je — izpust iz službe. Radovedni smo, kaj bode gosp. Kuček sedaj ukrenil proti zgoraj omenjenima. Kajti razburjenost je med narodnimi krogi velikanska. Zares žalostne razmere v Laškem trgu. Moram še omeniti, da je častitljivi starček g. Zdravko Čater, krčmar in posestnik z našo stranko volil. Bog ga živi! Slovenci podpirajte ga. V drugič poročam več.

(Deželni živinozdravnik Martin Jelovšek v Braslovčah) prestavljen je za učitelja živino-reje in mlekarstva na kmetijsko šolo v Grottenhofu pri Gradci.

(Mudi se jim) povsod za hitro otvorjenje nemških šol, nikjer pa ne tako zelo, kakor v Brežicah. Dne 26. sept. t. l. so zvedeli učitelji, da je na novi nemški šoli razpisana nadučiteljska služba; dne 29. je imel krajni šolski svet že sejo in se posvetoval o prosilcih. Kako so ti možje, bili so trije, izvedeli tako hitro, da je služba razpisana, kako so mogli tako hitro prošnjo vložiti? Ali so to brzojavnim potom storili? Zakaj je imel krajni šolski svet sejo dne 29. septembra, ko je bila služba do 1. oktobra t. l. razpisana? Ali je pa to tudi postavni obrok? Ali našim šolskim oblastim niso več zakoni znani? V tajnem uradnem razpisu je bilo sicer rečeno, da naj se še ozira na tiste prosilce, kateri vložijo prošnje po 1. oktobru. Kako je pa to mogoče, ako sta krajni in okrajni šolski svet imela seje že pred 1. oktobrom?! Zakon, cesarski zakon, kako se ravna s teboj?!

(Loka pri Zidanemmostu.) V zadnji seji našega krajnega šolskega sveta je bil izvoljen načelnikom g. nadučitelj M. Iglar, podpredsednikom pa graščak g. Maks vitez Sommer.

(Šmarje pri Jelšah.) V ponedeljek dne 26. t. m. odkrije se na Sladki gori v šmarskem okraji spomenik, kojega so omislili tovariši rajnemu učitelju Vodlaku. Ob 10. uri bode slovesna črna sv. maša, potem skupni obisk groba, nagrobni govor in petje: „Nad zvezdami“, na to priprosti skupni obed. Tovariši, zberimo se pri tej priliki prav mnogobrojno ter počastimo rajnega, sebe in svoj stan! — Kdor se misli udeležiti, naj blagovoli to, radi obeda do 22. t. m. naznaniti šolskemu vodstvu na Sladki gori, pošta Šmarje pri Jelšah.

(Poročil se je) gosp. dr. Anton Mihalič, zdravnik v Ljutomeru, z gospodično Kavčičevo, hčerjo znanega narodnjaka v Št. Jurji ob južni železnici.

(Vremenska opazovalnica na Cvenu) beleži v mesecu septembru: Povprečna toplina 15.5° C. Najvišja toplina dne 18. 25.3° C. Najnižja toplina dne 23. 5.8° C. Največ padavin dne 24. 24.3 mm. Vsota padavin 108.4 mm. Število dni s padavinami 14. Število dni z nevihto 2. Toče ni bilo.

(Izpiti sposobnosti) pred preskuševalno komisijo v Mariboru začno se v novemberskem obroku dne 2. novembra t. l. ob 8. uri zjutraj na c. kr. učiteljsku. Prošnje za pripust k preskušnji vložijo naj se do 28. oktobra. Na prošnje, ki ne dojdejo o pravem času, se ne bo oziralo.

(Sv. Barbara pri Mariboru) ima z dne 4. t. m., na kateri dan se je priredilo I. glavno ustanovno zborovanje s prav obilno udeležbo, tudi svoje prepotrebno bralno društvo. Po enkratni prepovedi društvenih pravil, se nam je vendar na naš napor moralo dovoliti ustanovitev bralnega društva, katerega novorojenca krst je bil na ta za celo našo državo preimenitni dan, imendan Njega Velikanstva, presvitlega cesarja Franca Josipa I. Pod Njegovem sčitom so vsi narodi varni in enakopravni in zaori trikratni gromoviti „živijo“. To I. glavno zborovanje s prav obilnim in zanimivim vspehom vršilo se je prav imenitno in vse točke rešile so se v splošno in posamezno zadovoljnost z večkratnim odobravanjem in „živijo“-klici. Zasledujoč dnevni red poroča se I. točka v slavnostnem govoru zadevajoč namen bralnega društva. Predavanje, razložitev potrebe in dobre nasledke o krepkem, značajnem delovanju bralnega društva, naredilo je vidni vtis na mnogobrojne poslušalce, kateri je najboljši dokaz za potrebo ustanovitve tega društva. II. točka bila je deklamacija „Naš narodni dom“ in „Domovini“, glej Simona Gregorčiča krasno knjigo; ali lepo je pa tudi predstavljala učiteljeva hčerka gospica Micika Škofičeva, za kar se ji je gospod predsednik srčno zahvalil s prošnjo za nadaljno delovanje. Po III. točki zapisovanje društvenikov, katerih je tisti dan čez 40 društvu pristopilo in takoj 29 gld. zložilo udnine, volil se je upravni odbor s sledečimi udi: predsedništvo velečast. gosp. Matija Vavpotič, kaplan; podpredsednik France Krepek, tajnik g. Franc Škofič, učitelj; denarničar Jožef Čolnik; knjižničar Franc Kranjc, nadučitelj; odborniki velečast. g. župnik Martin Lapuh, g. učitelj Al. Kristl in Leopold Tomažič. Upravni odbor je začel takoj svoje delovanje, kateri je sklenil naročiti sledeče časopise in knjige: 2 „Domovini“, 2 „Slov. Gospodarja“, 2 „Kmetovalca“, 1 „Dom in Svet“, 1 „Vrtec“, 1 „Gospodarstveni glasnik“ in 1 „Brivec“, če bo „dobro“ bril. Velečast. g. predsednik prevzame svoje častno mesto zahvaljujoč se za skazano mu ljubeznivost in čast, povdarjajoč kdo ima največ zaslug za ustanovitev in slavnostni govor tega bralnega društva, ter se prav srčno zahvali z željo Bog ga naj živi mnogajeta leta kot nadučitelja pri Sv. Barbari g. Franca Kranjca, na kar se mu tudi v imendan zakliče trikratni „živijo“. Sklenilo se je tudi imeti nadaljna zborovanja in poučevanje o raznih gospodarstvenih predmetih vedno v šoli, za toploto in druge potrebe skrbi pa odbor. Da bi se tudi v naprej ta novorojenec krepko razvijal, cvetel kmalu in blagi sad obrodil v splošno blagostanje društvenikov in župnije sv. Barbare, v to pomozi Bog!

(Iz Gradca) poroča se nam iz verodostojnega vira, da se je oddal povodom deželnozborske volitve dne 23. septembra t. l. v Šoštanji naslednji telegram: „K. k. Oberlandesgericht Graz. Der windische Kanzlist Ješe agitirt hier gegen die deutsche Partei. Wir bitten um strenge Ahndung desselben. — Für die deutsche Partei Fr. Woschnagg sen.“ — Čuditi se je drznosti nemškutarski na jedni strani, na drugi pa sije nadsodišče v Gradci v čudni luči, da ne reagira na taka poročila. — Državni poslanci imajo lepo priliko vprašati justičnega ministra v kaki zvezi, da so nemškutarji v Šoštanji z nadsodiščem v Gradci.

(Slovenščina na graškem vseučilišču.) Letos so prvič postavili v proračun znesek za izredno učno stolico za slovenščino in slovensko slovstvo na graškem vseučilišču.

(Dva nova šolska nadzornika.) Štajerska in Koroška dobta vsaka jednega novega šol-

skega nadzornika za srednje šole. Znesek za ta dva nadzornika je že postavljen v državni proračun.

Druge slovenske novice.

(Otvoritvena slavnost „Narodnega doma“ v Ljubljani) dne 10. in 11. oktobra 1896. leta. Dne 10. oktobra. I. Slavnostna predstava „Dramatičnega društva“ v deželnem gledališču ob svečani razsvitljavi vnanjih prostorov. Začetek točno ob 7. uri, konec ob 9. uri zvečer. II. Po gledališki predstavi koncert v spodnjih prostorih „Narodnega doma“. Vojaška godba, petje društev „Ljubljana“, „Slavca“. Vstopnina za osebo 50 kr. — Čisti dohodek je namenjen društvu „Narodni dom“ v Ljubljani. Dne 11. oktobra. III. Ob 11. uri popoldne v veliki dvorani „Narodnega doma“ slavnostno zborovanje društva. Prolog, nagovor predsednikov, čitanje zgodovine. Toaleta slavnostna. IV. Ob 2. uri popoldne banket v „Sokolovi“ telovadnici. Oglasila vsprejemata do 8. oktobra t. l. opoldne iz prijaznosti gg. P. Skale in A. Verhunc. Couvert za osebo 2 gld. V. Sijajni ples „Narodne Čitalnice“ v veliki dvorani „Narodnega doma“. Pristop imajo le društveniki in povabljeni gostje. — Vabila se glasé na osebo, vstopnice se dajo proti izkazu vabila. Vstopnina: za osebo 2 gld., za rodbino 4 gld. Vstopnice se dobivajo proti izkazu vabila v prodajalnicah gg. V. Petričiča in A. Zagorjana. Začetek ob 8. uri zvečer. Čisti dohodek je namenjen „Narodnemu domu“. Toaleta slavnostna.

(Mestna višja dekliška šola v Ljubljani), po občinskem svetu z veledušno podporo slovenskega mecena Josipa Gorupa ustanovljena in od visocega ministerstva za bogočastje in pouk potrjena, se odтвори dne 1. novembra t. l. v Cojzovi hiši na Bregu št. 20 II. nadstropje. Podrobnosti slede svoječasno.

(Konji z vozom pali v vodo.) Dne 29. septembra t. l. je v Ljubljani pripeljal s šodrom naložen voz po ozki ulici proti Ljubljani. Ker ni mogel na oglu hitro zavrniti, se zaletita konja v ograjo in jo podereta in vse vkup pade v vodo. Hlapec je k sreči poprej skočil z voza. Čez dolgo časa so izpregli v vodi konje in ja spravili iz vode. Konja sta se precej poškodovala.

(Griža) vlada v treh vaseh šentvidske župnije nad Ljubljano. Umrlo je že več ljudi, zlasti otrok.

(Krava—ukradena.) Dne 26. septembra t. l. so v Št. Vidu pri Ljubljani posestniku Andreju Dolencu ukradli kravo iz hleva. Za tatove se še ni izvedelo.

(Zaprta šola.) V Kranju letos dekleta nimajo šole, ker so se prostori dekliške šole porabili za gimnazijo. Vsled slabega vremena pa slabo napreduje grajenje novega poslopja odločene za gimnazijo.

(V mestno hranilnico v Radovljici) je v mesecu septembru 1896, vložilo 57 strank 11.530 gld. 92 kr., 15 strank vzdignilo 2301 gld. 04 kr. in 14 strankam se je izplačalo posojil 5984 gld. 12 kr.; stanje vlog 47.874 gld. 47 kr.; denarni promet. 35.579 gld. 85 kr.

(V mestno hranilnico v Novem mestu) je v mesecu septembru 1896, vložilo 100 strank 17.580 gld. 71½ kr., 55 strank vzdignilo 8139 gld. 69 kr., toraj več vložilo 9441 gld. 02½ kr.; 13 strankam posojil se je izplačalo 5480 gld. — kr.; denarni promet 43.488 gld. 30½ kr.

(Nova pošta) osnuje se v Godoviču pri Idriji na Kranjskem.

(Ponesrečen delavec.) V Idriji je dne 26. septembra t. l. v zbiralnici za rudo prišlo kolo 15letnega delavca in mu zlomilo levo roko. Da ni drug delavec kolesa takoj ustavil, bi ga bilo usmrtilo.

(Poštni pečat.) Pošta v Košani je imela dvojezični pečat. Ko so se napravljali novi poštni pečati, se jej je pa poslal nemški. Županstvo je letos vložilo prošnjo za dvojezični pečat na poštno ravnateljstvo v Trstu. Poštno ravnateljstvo je odgovorilo, da je sedanjí pečat še dober. Če pa hoče v bodoče županstvo dvojezični pečat, naj se oglasi, kadar bode treba novega pečata.

(Mirovno sodišče) osnuje občina Rovte na Kranjskem, ki začne poslovati že z novim letom.

esek za ta
žavni pro-

rice.

ga doma“
1896. leta.
ava „Dra-
dališči ob
Začetek
er. II. Po
prostorih
je društev
ebo 50 kr.
„Narodni
II. Ob 11.
ga doma“
3. nagovor
leta slav-
v „Soko-
ta do 8.
P. Skalè
V. Sijajni
rani „Na-
veniki in
na osebo,
stopnina:
opnice se
nicah gg.
ob 8. uri
narodnemu

jubljeni),
oro slo-
vljena in
in pouk
I. v Coj-
Podrob-

Dne 29.
šodrom
ici. Ker
ta konja
v vodo.
čez dolgo
pravili iz

ntvidske
eč ljudij,

abra t. l.
Andreju
ve se še

čleta ni-
sole po-
ena po-
odloče-

ci) je v
11.530
04 kr.
984 gld.
denarni

mestu)
strank
o 8139
1/2 kr.;
80 gld.
kr.
ču pri

ine 26.
lo kolo
o. Da
ga bilo

imela
i novi
Župan-
pečat
ravna-
at še
dvoje-
pa no-

te na
letom.

Zeleti je, da bi nova naprava imela najboljši uspeh.

(Ferdinand Perozzi.) V goriški bolnici je umrl g. Ferdinand Perozzi, dober slovenski rodoljub in podžupan v Dornbergu. Pokojnik je bil dober govornik in je govoril na mnogih narodnih shodih. Storil je mnogo za razširjenje narodne zavesti. Imel je neko bolezen v grlu, za katero je umrl.

(Bomba.) Dne 30. septembra t. l. našli so bombo pod poslopjem državne gimnazije v Trstu. Položil jo je gotovo kak iredentovec. Oblastva so pa hotela ta dogodek popolnoma zatajiti.

(Državnozbornska volitev v Gorici.) Lahi mislijo namesto umrlega kneza Hohenloheja voliti znanega sovražnika Slovincem dr. Pajerja v državni zbor.

(Društvo „Sloga“) v Gorici je dne 2. oktobra t. l. imelo svoj občni zbor. Sklenilo se je na tem zboru protestovati pri vladi proti temu, da goriško okrajno glavarstvo dopisuje slovenskim občinam v nemščini in občine so tu le da prevajajo strankam italijanske dopise bolniških blagajn, mesto, da bi uradnike blagajne poučila, kakšne dolžnosti imajo do slovenskega prebivalstva. Ravno tako je občni zbor sklenil, da protestuje proti nepravilnemu sestavljanju seznama porotnikov pri goriškem okrajnem sodišču, ko se vsprejemajo za porotnike možje, ki znajo samo italijanski, izpuščajo pa Slovence večje obeh deželnih jezikov. Društvo se je izreklo, da obsoja, da se še vedno pošiljajo v deželo uradniki, ki ne znajo slovenščine. Protestovalo se je tudi proti temu, da goriški mestni magistrat samo v italijanščini posluje. Vsi ti protesti se pošljejo ministertvu, da natančno na Dunaju izvedo krivice, ki se gode primorskim Slovincem.

(O dogodkih v Istri) za časa bivanja grofa Badenija v Istri, poroča „Reichswehr“, kateremu listu se gotovo ne more podtikati panslavizma, da se je tedaj celo v Pulju klicalo: „Evviva Italia“. Ta list priporoča, da se v Pulju osnuje vojaška varnostna straža, kakor je v nekaterih mestih v Galiciji, na katero bi se bilo mogoče zanašati v vseh slučajih. Temu listu bodo vsaj verjeli na Dunaju.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) se je sešel dne 1. oktobra t. l. V prvi seji je finančni minister predložil zbornici drž. proračun za bodoče leto. Potrebščine znašajo za bodoče leto 692,168,183 gld. in pokritje 692,703,959 gld. Prebitka bode torej 548,776 gold. Potrebščine so preračunile za 26,697,769 gld., in pokritje za 26,703,959 gld. višje, kakor vlani. Minister to s tem utemeljuje, da se je dosedaj slednje leto proračun prekoračil. Zato se je letos še previdneje sestavil. Na videz je proračun ugoden, v resnici pa ni, ker je minister izločil iz njega investicije, za katere se bode prihodnje leto vzelo 50 milijonov posojila. — Potem se je stavilo več predlogov in interpelacij. Levičar Pergelt je stavil nujni predlog, da se vlada pozivlje, da varuje nemški narod na Češkem proti češkemu hujskanju. Dr. Herold in tovariši so pa v posebnem nujnem predlogu zahtevali varstvo čeških manjšin. Grof Badeni je obetal, da bode vlada gledala, da varuje obe narodnosti, spoštovala narodno enakopravnost. Oba naroda imata na Češkem jednako pravico po vsej deželi. Nemci s tem vladnim pojasnilom niso bili nič kaj zadovoljni. Nujnost omenjenih predlogov se je odklonila in izročila sta se odseku.

(Levica in vlada.) Levica je zahtevala, da se državni proračun ne reši več v tem zasedanju, temveč naj se dovolj le začasni proračun, potem pa se državni zbor kar razpusti. Levičarji preté, da bodo vse sile napeli, da preprečijo rešitev proračuna. Odnosaji mej levico in vlado so jako napeti. Levičarji se nadejajo, da vlado prisilijo, da odstopi. Radi bi, da bi prišel za ministerkega predsednika praški namestnik grof Thun, v katerem ministertvu naj bi bil pl. Plener zopet finančni minister. Nam se ne zdi verjetno, da bi za Badenijem prišla kaka levica naklonjena vlada. Verjetneje je, da pride potem odločno konservativna vlada, ki bode poskusila brez levice vladati. — Mladočehi so tudi proti rešitvi proračuna. Ti pa Badenijevi vladi še začasnega proračuna ne marajo privoliti.

(Delna ministerska kriza) se obeta. Ministra Gleispach in Glanz baje mislita odstopiti, ker nista zadovoljna s politiko grofa Badenija. Gleispach in Glanz sta nemška liberalca in se bode zatorej težko obdržala, ako levica zares začne proti vladi skrajno opozicijo. Seveda levičarji se še utegnejo premisliti, ker bi to utegnulo imeti zanje še hujše posledice, kakor jo je ob začetku Taaffejeve vlade imelo to, da je levica prisilila svoje somišljenike, da so iz ministertva bili izstopili Sicer bi se pa menda grof Badeni sam rad levičarjev otrese, ko se je prepričal, da nimajo nobene veljave več.

(Podpredsednik gospodski zbornici), knez Schönbürg je umrl. Pokojnik je pripadal levici v gospodski zbornici.

(Poljski klub.) Načelnik poljskega kluba Zaleski se je odpovedal načelnilstvu, ki se ni vjemal z nekaterimi klubovimi sklepi. Sedaj je klubovim načelnikom izvoljen vitez Jaworski.

(Dr. Julij Greg.) V Pragi je umrl v nedeljo dr. Julij Greg, izdajatelj in lastnik „Narodnih Listov“. Pokojnik se je poročil 1831. leta v Brezhradu pri Kraljevem Gradcu na Češkem. V Pragi se je učil prava in si pridobil doktorstvo. Leta 1860. je dr. Greg dobil od tedanjega političnega ministertva dovoljenje za izdajanje „Narodnih Listov“. Pri tem listu so od začetka sodelovali vsi znamenitejši češki politiki. Prinašal je precej ostre članke proti vladi in proti Nemcem. Zaradi tega je proti dr. Gregu se začela stroga preiskava, ki se je končala s tem, da je 1862. leta bil obsojen v desetmesečno ječo in na 3000 gld. globe, na zgubo državljanških pravic, na zgubo pravice, izdajati list. Časopis se je pa ustavil za dva meseca, potem je dr. Julija brat Edvard prevzel odgovorno uredništvo in izdajateljstvo. Obsodba je dr. Grega naredila prav popularnega na Češkem. Ko je prišel iz ječe, so mu v Pragi priredili slovesen spreved in 22 mest ter 160 kmetskih občin mu je podelilo častno občanstvo. Belcredijeva vlada je dr. Gregu povrnila državljanске pravice. „Narodni Listi“ so prvi leti bili glasilo vseh Čehov. Leta 1863. so se pa Čehi razcepili. „Narodni Listi“ so tedaj zagovarjali poljsko vstajo, dočim so Palacky in somišljeniki simpatizovali z Rusi. Poslednji so osnovali poseben list. S tega časa so bili Čehi razcepljeni v dve stranki in glasilo „Narodni Listi“. Dr. Julij Mladočehov so bili „Narodni Listi“. Dr. Julij Greg je bil listu duševni vodja in tudi nekaj duševni vodja stranke, če tudi javno dosti nastopal ni. Leta 1873. je bil voljen v državni zbor, a ni šel na Dunaj, ker so tedaj Čehi se držali pasivne politike. Leta 1877. je prišel v deželni in 1879. pa v državni zbor. Državnozbornski mandat je čez jedno leto že odložil. Tudi v deželnem zboru ni igral take vloge, kakor njegov brat. Dr. Julija Grega glavno delovanje je bilo najuspešneje pri listu, v katerem je zlasti ostro pisal proti Staročehom. On je s svojimi ostrimi članki največ izpodkopal Staročehom veljavo. Posebno je znal proti njim izkoristiti češko-nemško spravo, sklenjeno 1890. leta. Njegova smrt je za Mladočeha hud udarec. On je nekako s svojim uplivom kot spreten časnikiar vzdrževal mej njimi slogo. Kako so cenili njegovo delovanje na Češkem, je vidno iz tega, da so ga pokopali z istimi častmi, kakor Palackega.

(Češke šole v Brnu.) Leta 1877. so v Brnu osnovali prvo zasebno češko šolo, v katero se je bilo vpisalo 29 učencev. Sedaj so pa v Brnu že štiri češke ljudske šole, v katere hodi 2300 otrok. Tisoč otrok pa še hodi v nemške šole.

(Socijalisti v Galiciji.) Rusinski in poljski socijalisti so sklenili, da postavijo svoje kandidate v kmetskih občinah, mestih in v peti kuriji za volitve v državni zbor. Znamenito za razmere v Galiciji je, da se poljske narodne stranke boje, da socijalisti zmagajo še v kmetskih občinah.

(Ogerski državni zbor) se je v ponedeljek slovesno zaključil s prestolnim govorom in ob jednem razpustil. Volitve se sedaj v kratkem razpišejo. Volilno gibanje se je pa že pri vseh strankah začelo.

Ogled po širnem svetu.

(Car v Parizu.) V torek se je pripeljal ruski car v Pariz. Iz Cherbourga se je carju bilo

nasproti peljalo francosko vojno brodovje in ga pozdravilo s 101 strelom, ko so se približale ruske in angleške ladije. V Cherbourgu je carja pozdravil predsednik republike, katerega sta spremljala predsednika obeh zbornic. Car se je prijazno zahvalil, potem je pa bila velika revija ladij. Pariz je bil za carjev prihod lepo okrašen, in prebivalstvo je z navdušenimi klici pozdravilo carja in carico. Pretrgalo je vojaški špalir in drlo za vozom. Ta dan se je očitno pokazalo, da Francozi zares visoko čislajo Rusijo. Francosko veselje je umljivo. Po vojni 1870. leta je bila Francija ponižana in potem je bila več let osamljena, nanjo se ni nikdo oziral. Rusija jo je pa naredila za važen političen činitelj. Odkar se je sklenila zveza mej Francijo in Rusijo, se Francija v mejnarodni politiki gotovo toliko pštevata, kakor Nemčija in pogledi Evrope se vedno bolj obračajo na Pariz.

(Oddelek za bogočastje) hočejo v Franciji odločiti od učnega ministertva in ga priklopiti pravosodnemu. Pravosodni minister je radikalec in ni prijatelj cerkvi. Pod njegovo upravo utegne priti od kacega razpora mej vlado in škofi, posebno ker se napovedujejo neki novi zakoni, ki se tičejo cerkve.

(Angleška kraljica) slavi drugo leto šestdesetletnico svojega vladanja. To je gotovo redek slučaj. Od kar vlada angleška kraljica, je v Franciji vladal jeden kralj, jeden cesar in pet predsednikov republike; v Zedinjenih državah pa 17 predsednikov.

(Rusija in Avstrija) sta se baje dogovorili, da bode te skušali ohraniti Turčijo. Ko bi pa le Turčija se ne dala ohraniti, je pa mej njima natančno dogovorjeno, kako naj postopata in kako naj se razdeli Turčija. O tem je natančno poučena Francija. Če bi se začele v Turčiji resne prekucije, bodo ruske in francoske vojne ladije takoj zasele morske ožine. Ruska vojska bode zasela Armenijo, avstrijska pa tiste dele Balkana, kakor je dogovorjeno. Ruske vojne ladije krožijo že dalje časa v obližju Bospora in le čakajo povelja, da pojdejo pred Carigrad. Turčija je jako nezaupljiva proti velevladnim in je več ladij poslala v dardanelске ožine, da bi tudi vojnim ladijam branile prehod.

(Županom londonskim) je voljen Fandel Philipps. Po veri je žid po političnem prepričanju pa pripada onim liberalcem, ki niso za irsko samoupravo. Philipps je četrti židovski župan v Londonu.

(Vstaši v Makedoniji.) Zadnji čas je odšlo v Makedonijo zopet več grških vstašev. Skušali se bodo kje obdržati čez zimo, pomladi bodo pa poskusili razumeti ustanek po vsej deželi, kar se jim pač ne bode posrečilo.

(Novi izgred v Carigradu.) V noči mej 2. in 3. dnem oktobra t. l. hoteli so višji dijaki prirediti veliko demonstracijo proti sultanu. Ta demonstracija bi se najbrž bila končala s kakim klanjem kristjanov, da niso vojaki obkolili demonstrantov. Mej vojaki in dijaki je bil nastal hud boj, pri katerem je bilo več dijakov ubitih. Turška oblastva skušajo utajiti dogodek, ki kaže, da so razmere v Carigradu še vedno jako kritične.

(Španija v zadregi.) General Weyler zahteva, naj mu vlada pošlje takoj na Kubo 30.000 mož, ker drugače ne more ugnati vstašev. Vlada mu je pa odgovorila, da mu ne more zagotoviti, če mu pošlje zahtevano vojsko, ker ne ve, če se ne bodo preveč upirali republikanci in karlisti. Če bi ti imeli začeti vstajo, bode se odpošiljanje vojakov na Kubo ustavilo, naj se že zgodi karkoli hoče.

(Italijanski vjetniki v Afriki.) V Abesiniji imajo sedaj vjetih Italijanov še 1 generala, 1 polkovnika, 6 stotnikov, 30 nadporočnikov, 11 poročnikov in 1000 vojakov in podčastnikov. Glede osvobojenja teh vojakov se še dosedaj ni doseglo nobeno sporazumljenje.

(Italijani v Braziliji.) V Braziliji biva sedaj kaka dva milijona izseljencev. Večina mej njimi so vojaški beguni. Za te se italijanska vlada noče niti brigati, naj jih tudi pobijajo Brazilijanci. Sploh pišejo vladni listi, da bode Italija varovala le tiste Italijane v inozemskem, kateri pred odhodom iz Italije izjavijo, da hočejo ostati italijanski državljani in ki plačujejo letni

davek, za drugo jej nič mari. Tacih pa v Braziliji ni. Ljudje so šli po svetu po delu in niso nič pravili, če ostanejo italijanski državljani, ker so mislili, da se to razume samo po sebi. Tako se je italijanska vlada na lahek način otresla dolžnosti, varovati svoje podložnike v Braziliji. Seveda v vojno z Brazilijo spuščati se nema veselja, ker bi taka vojna bila še težavnejša, kakor je bila z Abesinijo. Dva milijona Italijanov je sedaj v Braziliji brez vsacega varstva.

Dopisi.

Iz sevniškega okraja. (Naše deželno-zborske volitve). Pretečeni mesec vršile so se pri nas deželnozborske volitve. Tu se je videlo zopet enkrat, kaj pomaga ob času volitve agitacija. Naši nemškutarji, kajti Nemcev v pravem pomenu besede pri nas ni, so zbrali vse moči, da bi si pridobili nekaj glasov, kar se jim je tudi posrečilo. Dobil je njihov kandidat 25 glasov. Nismo še imeli časti, kedaj kaj duhovitega slišati o tem čudnem poslancu „Morcu Stallnerju“, no, pa za glasovanje bode že dober, če tudi drugače nikjer ne moremo najti njegovih lastnosti za deželnozborskega poslanca. Posebne zasluge za agitacijo sta si pridobila naša stara sovražnika dr. Kautschitsch in inženier Smrekar, kojih imeni kažeta njuno pragermansko pokolenje. Ta dva sta napela vse moči, da bi spravila skupaj pooblastila nekterih slovenskih udov, ki imajo volilno pravico; o sredstvih pa, ktere sta rabila, še niti govoriti nečemo, akoravno jih dobro poznamo. Dobila sta na svoje limanice tudi nekatere neumne maloposestnike, ki spadajo v okrožje trga. Za take bedake, ki nimajo toliko narodnega prepričanja, da bi vedeli za kaj se tukaj gre, njih pač ne zavidamo, mi samo toliko rečemo, sram naj bode vse tiste, ki hodijo Kautschitschu in Smrekarju pete lizat in pljuvajo v lastno skledo; ako bi bili pametni, bi se za take politične ničle, kakor so privandrani nemškutarski matadori, ne brigali. Tudi neki odlični narodnjak zakrivi precej s tem, da povsod, kjer koli more, podpira Smrekarja in mu prepušča delo od okrajnega zastopa, posebno pri popravljanju ceste iz Sevnice na Planino, kjer dela veliko število nemških iz Gradca ali od kod naročenih delavcev, ki dobivajo boljšo plačo, kakor naši domačini pod istimi pogoji. Ta gospod je spravljal sem tudi staremu Smrekarju na ljubo njegovega sina, živinozdravnika, ki je volil proti nam, akoravno dobiva od slovenske občine znatno podporo. Zahvaljujemo se zgoraj mišljenemu gospodu za taki danavski dar. Smrekar bi tudi že davno zaslužil, da bi ga izbacili iz občinskega odbora in krajnega šolskega sveta, kjer dela samo zapreke v potrebnih rečeh — naj ga voli „pruska“ šola v svoj odbor, ne pa slovenska. Pri tej priložnosti pokazala se je tudi prava nemškutarska „kultura“. Popoldne so se zbirali nemškutarji pri peku Kruleju, ki je prodal o priložnosti, ko je imel nemški „Schulverein“ svojo obligatno veselico, za par žemelj, ktere so pri njemu naročili, svojo slovensko narodnost in šel z drugimi coklarji na „schulverein-sko“ veselico. No, Bog mu blagoslovi njegovo nemškutarsko narodnost! Ko so bili nemškutarji zbrani pri Kruleju, so grdo kričali in zabavljali čez poštene slovenske volilce. Ako je šel kteri odločen Slovenec mimo, so mu klicali „pereat“ ali pa so sikali in se krohotali, da se je res vsakemu miroljubnemu in poštenemu človeku mrzelo iti mimo. Najbolj pa se je odlikoval v neolikanosti neki H., sevniški tuditržan, ki je poslal letos svoji dve deklici v „prusko“ šolo, iz same jeze, ker je propal v občinskem odboru zaradi nesposobnosti in neolikanega obnašanja — ali pa bi znabiti bil rad, da bi mu „pruska“ šola oblačila dekleta? Naj raje manje po krčmah poseja in se dostojniše obnaša, potem pa bode tudi lože oblačil svoje otroke in svojega starega očeta. To vam je značaj, pred takimi nas Bog obvaruj! Mesar in krčmar J. St. mlajši ni šel volit, ker se je bal, da bi Kautschitscheva pisarja ne zahajala več k njemu in da bi dr. K. ne jemal več pri njemu tistih koščkov mesa; če on od njih živi potem pa naj bo! Res sramota za Sevnico, da ima take ljudi! Živeli pa vsi odločni Slovenci, posebno oni obrtniki in trgovci,

ki se niso dali ustrašiti in zapeljati od nemškutarske svojadi!

Iz Brežic. (Res je!) Na dopis iz Brežic priobčen v „Domovinu“ dne 19. m. m. št. 38. drznil se je gospod Franc Hajdenek, tajnik občine Zakot pri Brežicah zajahati § 19. t. z.; poslal je namreč popravek v zadnjo številko Vasega cenjenega lista, katerem popravku se že na telu vidi, da želi zaslužni tajnik gospod Franc Hajdenek, oprati sebe in druge.

K temu popravku in tej zadevi je naša zadnja beseda tale:

Res je gospod Hajdenek, nikakor pa ne občina Zakot, znani ukaz glede nemške šole dne 4. julija t. l. prejel od c. kr. okr. glavarstva; res je gosp. Hajdenek še le 28. avgusta, ko je bilo šolsko popisovanje že končano, omenjeni ukaz izročil županu; nikakor pa ni res, da bi ga bil raztomalčil v seji občinskega odbora. V tej seji je gospod tajnik samo pokazal uradno pismo in izjavil odbornikom, da je vsled tega pisma nemška šola zajamčena, o popisovanju otrok ni pa črhnil besedice.

Res je, da sta dva moža iz slovenske okolice brežke uda krajnega šolskega sveta, res je pa tudi, da nista oba znala za popisovanje otrok. Res je, da ni bil razglas tega uradnega odloka zaukazan, kar pa nič ne ovira potrebe, da bi se bil moral ukrep javno razglasiti občanom, osobito če se pomisli, da se je vršilo popisovanje otrok proti določbam zakona z dne 4. februarja 1870 št. 15 d. z. § 21 in proti jasni določbi gori navedenega ukaza samega.

Res je dalje, da so bili občani mnjenja, da zapisuje popisovalna komisija uradoma otroke za nemško šolo. Res je vsled tega nepravilnega postopanja nastala rabuka proti popisovalni komisiji, kar se ne bi bilo nikdar zgodilo, da je ljudstvo znalo, za kaj se gre.

Kakor slišimo, pride itak cela stvar v razpravo pred kompetentnim sodiščem.

Gospodu Hajdeneku svetujemo, da pusti § 19. tiskovnega zakona popolnoma v miru; s takimi na komando skrpanimi popravki ne opere niti sebe niti druge; saj čivkajo že vrabci po brežkih strehah, da je ustanovitev tukajšne nemške šole pravi pravcati koncert, v katerem taktira uradni vodja gospod Friderik Tax, godejo očka del Cott, plešejo pa gg. nadučitelj Ornik in Hajdenek in en par drugih marionet.

S tem je za nas vsaka daljna polemika končana.

Iz Slov. goric. V 37. številki cenjenega lista „Domovina“ sem površno orisal narodne razmere lenarčkega trga; v isti številki sem tudi obljubil, da še orišem lenarčke sorode — namreč trojički trg.

Kar sem obljubil, to sem tudi storil. Podal sem se v ta trg, kateri je znamenit zaradi svoje zelo krasne, romarske cerkve. Poprej pa, ko začnem s svojo pravo nalogo, še omenim dva napisa, ki sta me zelo bodla v očesa. Jeden se nahaja ob veliki cesti blizu Gočove, a drugi blizu Senarske.

Človeka mora res glava boleti, ako vidi, kako se slovenska imena pačijo. Ali ni to neumno in nedostojno, ako se slovensko ime Čerm-lenšak piše z nemškim pravopisom: Tscherm-lenschag. Če je ime slovensko, naj se piše slovenski.

Senarci si tudi še zmiraj domišljujejo, da brez blažene nemščine ni mogoče živeti in zagadatelj imajo ta nemški napis: „Nach Ober Heudorf, Unter Hanau und St. Andre. Res človek bi se ne jezil tako, ako bi še prav pisali. S temi napisi Senarci ne žalite samo pravega slovenskega značaja Slov. goric, — ampak se delate smešne tudi pred Nemci s svojo blaženo nemščino.

Pa hajdimo v trg! Že v „predmestju“ nas počastita dva gospoda s svojo blaženo nemščino. Prvi gospod je Slanina; ta gospod je Čeh z dušo in telom, ako pride k njemu kak zaveden Slovenec — a po odhodu se spremeni zopet v Nemca. Za koga ima li svoj nemški napis? Saj svojega vina ne prodaje med Prusake.

Drugi gospod se imenuje Habjantschitsch. Gospod, ali ne trebate deske za druge reči, da jo tukaj za te tseh-je po nepotrebnem zlorabite? Poglejte, mi Slovenci smo bolj varčni. Vi rabite

za svoje ime 15 črk, ker je nemško pisano, — a mi samo 9. Mislite si gospod samo, ako bi bile črke zlate? Ali bi vam ne bilo žal za denar, katerega bi izdali za nepotrebne črke? Znabiti bi se takrat pisali prosto in ne tako „nobil“?! Kakor sem videl, imate že precej staro tablo. Ako to skoro v pokoj daste, potem vas opozarjam, da novo za pol metra manjšo naredite. Saj veste zakaj?!

To torej velja o „predmestju“. Ker se mi je že „predmestje“ tako prusko videlo, sem si mislil, da o trgu še sploh govoriti ne morem. A prevaral sem se malo. Hitro sem razvidel, da ta trg ni tako nemčursk, kakor lenarčki. Sicer se jih tudi tukaj par nahaja, ki še raji nemški govore, a teh tukaj ni toliko kakor v sosednem trgu. Samo nemške napise našel sem tele. „Gasthaus zur Alten Post“. Ta je znabiti babica lenarčke, ker je pridevnik „alt“ še celo veliko pisan. Šmenta, ta pa mora res stara biti! Omeniti še imam tudi jedno „Gemischthandlung“, „Fleischhauerijo“ in „Hutmacherijo“. Pa tudi na „Feuerwehr“ ne smem pozabiti. „Kakor sem slišal imajo gasilci nemško komando“. — To se mi vidi prav nepotrebno, ker so zraven sami Slovenci. Da bi se našel pri Sv. Trojici le mož, ki bi to stvar vodil; a takega še sedaj pogreša ta trg. Žalostno je tudi to, da še tukaj ni bralnega ali pa pevskega društva. Vsaka vas že skoro to premore, samo Sv. Trojica še ne. Tukaj bi bila gospodov učiteljev naloga, da bi se tega dela poprijeli. Poglejmo le drugam, kako pridno delujejo v probujo slovenskega naroda.

Torej na delo!

Ako govorim splošno, moram reči, da še trojički trg ni tako narodno popačen, kakor sosedni; sploh imam upanje, da se to vse skoro spremeni. Saj je tukaj sploh malo takih možiceljev, kateri bi se lahko „postavljali“. Paziti morajo namreč ti gospodje, da jim Slovenci hrbita ne pokažejo. Saj imamo tukaj tudi slovenske trgovce in gostilničarje, pri katerih lahko svoje reči kupujemo. Torej pozor vi posilnemški gospodje!

Sploh mislim, da bodem drugokrat, ko bodem tod okoli krevsal, že našel vse v najboljšem redu. Lahko bodem različne slovenske časnike bral, katerih še sedaj ta trg nima, ker ni bralnega društva. Tudi veselica bode, pri kateri bode se slišalo mično petje narodnih trojičkih gospodičen. Res, tega se že zelo veselim! Torej na svidenje v boljši bodočnosti! Perun.

Iz Krčevine pri Ptuj. „Kmetijsko bralno društvo“ v Krčevini pri Ptuj imelo je v nedeljo 13. dne septembra t. l. svoj redni občni zbor pri g. Jožefu Vilčnik-u na Grajeni.

Ob določeni uri zbrala se je narodna množica kmetijskega ljudstva obojega spola.

Gospod predsednik Zupančič pozdravi vse častite društvenike in prijatelje društva povdarjajoč, da je društvo dejansko izvrševalo svojo društveno geslo: „Vse za vero, dom, cesarja!“ S srčno hvaležnosto in iskrenim veseljem izražal je ob prvem občnem zborovanju, da se ljubav za naše „Kmetijsko bralno društvo“ veselo razširja. Konečno izražal je željo, da bi dal Bog, da bi bil današnji občni zbor za razvoj našega društva plodovit in v to svrhu je otvoril zborovanje.

Nadalje poprosi predsednik velc. gosp. dr. Brumen-a, da prevzame besedo. Gospod govornik poučeval in razlagal nam je v svojem temeljitem govoru o najnovejših postavah gledé potov, cest, itd.

Predsednik se g. poročevalcu za jako poučljiv govor zahvali, kar ljudstvo z „živio“-klici pritrdi.

Društveni tajnik gosp. Šentjuro, poroča v daljšem govoru o delovanju našega društva. Društvo ima 90 udov ter je priredilo 3 veselice s sodelovanjem društvenega mešanega zbora. Tajnikovo poročilo je bilo navdušeno sprejeto. Izreka se zahvala rodbini Erjavčevi. Na to poroča blagajnik o društvenem premoženju in sicer je imelo društvo 69 gld. 90 kr. dohodkov in 68 gld. 59 kr. troškov, tedaj še ostane prebitka 1 gld. 31 kr. Gospod Skuhala javi v imenu rač. pregledovalcev, da so račun v najlepšem redu ter predlaga, da se staremu odboru dá absolutorium in izreče zahvala.

ano, —
ako bi
denar,
Znabiti
obel "?!
tablo.
opozar-
ite. Saj

se mi
sem si
morem.
idel, da
Sicer
nemški
ednem
te-le.
babica
veliko
Ome-
ungo",
udi na
slišal
se mi
ni Slo-
ož, ki
ša ta
alnega
oro to
bi bila
a dela
no de-

da še
or so-
skoro
moži-
Paziti
venci
loven-
lahko
emški

o bo-
ljšem
snike
bral-
ateri
jčkih
Torej
in.
ijsko
je v
občni

odna

vse
rdar-
vojo
ja!"
izra-
lju-
eselo
Bog,
šega
zbo-

dr.
rnik
tem
tov,

po-
dici

a v
tva.
lice
ra.
eto.
po-
cer
68
tka
rač.
du
olu-

Knjižničar g. Krivec poroča, da je društvo naročeno na 8 časopisov in si nakupilo 50 mladinskih spisov, kateri so društvenikom posebno ugajali. Na predsednikovo prizadevanje in prošnjo poslali so nam razne knjige „Družba sv. Mohora“, „Sloven. Matica“, „Družba sv. Cirila in Metoda“ itd. Društvo ima sedaj 340 knjig — razposodilo se jih je mej letom 900.

Za novo društveno leto so z vslikom voljeni:

Predsednikom g. Dragotin Zupančič. Odbornikom gg. Silvester Šentjuro, Krajnc Janez, Potrž Franc, Lah Franc, Vičnik Jožef in namestnikom pa Bezjak Ignacij in Simonič Franc.

Društveni mešani zbor zapel je med tem kakor tudi pri zabavnem delu marsikatero mično narodno pesmico. Z vplačevanjem društvenine je bil oficijelni del končan.

Prvo zdravico napil je gosp. predsednik v navdušenem nagovoru našemu presvitlemu cesarju Francu Jožefu I. Zapela se je cesarska pesem in „živio“ klici niso prenehali. Nadalje je napil g. krčmarju Vilčniku za dobro postrežbo in vsem navzočim, želeč njim najboljšo zabavo. Vsem društvenikom pa naj velja pesnikov klic, ki naj nam ostane kot spomin:

„Slovenskim sinovom naj v srce doni,
Da višje dolžnosti in slavnije si
Ko za domovja čast,
Blagor in srečno rast
Delati, dokler naš Triglav stoji.“

Narodno-gospodarske novice.

Ravnanje z grintovimi ovcami.

Prof. Pütz priporoča sledeče sredstvo za kopanje grintovih ovac:

1. Vzemi za 100 ovac 1½ kilo neščičene karbolove kisline, 1 kilogram živega apna, 3 kilograme pepelike in 3 kilograme navadnega ka-tranovega mila, vse te stvari dobro zmešaj, in prideni vedno mešajoč 260 litrov gorke vode. To sredstvo jako močno vpliva, in po kopanju je volna bela in čista.

2. Cenejše, kakor omenjeno sredstvo je pa, če skuhaš v vodi tobaka. Na vsacih 22 litrov vode dene se 3 kilograme tobaka. Za vsako ovco je treba dva litra take vode.

3. Jako priprosto sredstvo se napravi iz goveje scalnice in karbolne kisline. Za vsako kopelj je treba za vsako ovco 25 gramov karbolne kisline, kateri se more prideti jednako veliko špirita in po številu ovac, katere mislimo kopati, 1 do 2 litra goveje scalnice.

Vsaka ovca se mora 3 dolge minute popolnoma potoniti v kopel, in tudi glavo je treba notri nekajkrat potunkati. Oči se morajo zakriti z roko. Potem se skopano ovco postavi na kako čedno desko in drgne s krtačo, da tekočina povsod pride do kože. Pazi naj se, da ovce po kopeli ne ostanejo preveč mokre in da se tudi prehitro ne posuše. Ljudje, ki kopljejo ovce, naj roke dobro umijejo, obrišejo in z oljem namažejo, da se obvarujejo, da jim ne razpokajo. To delo je treba jako skrbno opraviti, drugače bolezni nikdar ne preženeš.

(Zimski ječmen) uspeva na vsaki prsti, na kateri uspeva pomladanski. Uspeva pa tudi na nekaterih težkih zemljah, ki so za jesenski ječmen že premočne. Zimskemu ječmenu moraš zelo gnojiti, drugače ga ne boš dosti pridelal. Tako gosto se zimski ječmen ne sme sejati, kakor jar.

(Izbiranje plemenih krav.) Pri goveji reji se jako gleda na bike, a za to se pa ljudje dosti ne ozirajo, kakšne so pa krave. Krava z ozkimi prsi, z ozkim truplom, stisnjenimi rebri, s špičastim zadnjim delom ni dobra za plemo. Utegne biti dobra mlekarica, a teleta od nje niso lepa in niso za rejo.

(Avstrijsko vinorejsko društvo) na Dunaji „Verein zum Schutze des österr. Weinbaues“ (upravniki ravnatelj Reckendorfer v Retzu) — bode dovoljeval nagrade (3—5 gld.) marljivim viničarjem in malim vinogradnikom, kateri so nove vinograde uzorno uredili. Take vinogradnike naj zaupni možje omenjenega društva priporočé društvenemu vodstvu.

Razne stvari.

(Rodbina in sorodstvo črnogorskega kneza.)

Knegina Jelena je po rojstvu sesto dete črnogorskega kneza Nikole I. iz zakona s kneginjo Mileno, hčerjo vojvode Petra Štefana Vukotića. Kneginja Jelena je rojena 27. decembra 1872 na Cetinju. Deca kneza Nikole in kneginje Milene so: I. Kneginja Zorka-Ljubica (roj. 11. dec. 1864 na Cetinju) bila je omožena s knezom Petrom Karagordjevičem in umrla 4. marca 1890. II. Velika kneginja Milena-Nikolajevna (roj. na Cetinju dne 14. julija 1866) omožena je z Velikim knezom Petrom Nikolajevičem. III. Kneginja Stana-Nikolajevna-Romanovska, vojvodinja Leuchtenberška (roj. na Cetinju 23. dec. 1867) omožena je s knezom Borča Maksimilijanoviča Romanskim vojvodom Leuchtenberškim. IV. Kneginja Marija (roj. 17. marca 1869) umrla v Petrogradu dne 25. aprila 1885. V. Knez Danilo Alexander črnogorski prestolonaslednik (roj. na Cetinju 17. junija 1871), je sedaj polkovnik ruskega 15. streljaškega polka „Nikolaj I. knez Črnogorski“. — VI. Kneginja Jelena (roj. na Cetinju 27. dec. 1872) zaročnica prestolonaslednika italijanskega. VII. Kneginja Ana (roj. na Cetinju 6. avg. 1874). VIII. Kneginja Sofija (roj. 17. marca 1876), umrla dne 9. maja 1876. IX. Kneževič Mirko veliki vojvoda Zetski in Grahovski (roj. na Cetinju dne 5. aprila 1879), tačasni poročnik ruskega 15. streljaškega polka „Nikolaj I. knez Črnogorski“. X. Kneginja Henija (roj. na Cetinju dne 10. aprila 1881). XI. Kneginja Vera (roj. na Reki dne 10. februarja 1887). XII. Kneževič Peter, veliki vojvoda Zahumski (roj. na Cetinju dne 28. septembra 1889).

(Veliko graščino Božakovina) je kupila hrvatska vlada za 852.000 gld. Na tem posestvu se misli osnovati višja kmetijska šola. Opozicijski listi trdijo, da je vlada posestvo mnogo predrago plačala in da to posestvo ni pripravno za kmetijsko šolo.

(Rotšild—odlikovan.) Ruski car je Alfonzu Rotšildu, načelniku pariške Rotšildove rodbine, podelil red belega orla. Časopisi pričajo, da je to v zvezi s tem, da Rusija išče novo posojilo.

(Nove pošne spremnice) se uvedo dne 1. novembra t. l. Stare spremnice se bodo zamenjale za nove do novega leta.

(Velik parnik) podelil je črnogorskemu knezu turški sultan. Čemu, to se ne ve. Morda skuša Črnogoro odvrniti, da bi se kaj ne umešala v zamotane turške zadeve.

(Crispijev sin — tat.) V Rimu je te dni imela biti kazenska obravnava proti odvetniku Ludoviku Crispiju. Obdolžen je, da je vdovi grofinji Celere odnesel dragocenosti za 80.000 lir. Mladi Crispi je imel s to vdovo „dobro“ znanje. Kl obravnavi ni prišel, temveč je rajše pobegnil v Ameriko.

(Gledišče pogorelo.) V Aberdeenu na Anglaškem je pogorelo dne 1. oktobra t. l. veliko gledališče. Rešiti niso mogli ničesar. Pri požaru se je 36 ljudi poškodovalo, od katerih jih je že šest umrlo.

(Mesto poplavljen.) V bližini mesta Staunton v Virginiji v Zjedinjenih državah je izstopilo veliko jezero, ki je poplavelo velik del mesta. Več hiš se je podrlo, mnogo ljudi je zgubilo življenje.

(Od ljudskega učitelja do milijonarja.) Ljudski učitelj v Beczu na Ogerskem je nakrat milijonar postal. Dosedaj je imel samo 300 gld. plače. Učitelj Fabijan Palasky oziroma njegova mati je podedovala po svoji materi, oziroma stari materi grajščino Szeukiralyi, ki je vredna 3 milijone goldinarjev. Stara mati je že davno umrla, a njena hči ni mogla nastopiti dedščine, ker se je bila začela pravda, ki se je sedaj končala v prid učitelja in njegove matere, ki sta sedaj jedina posestnika velike grajščine.

(Za zastavo „Celjskega Sokola“) darovali so vsled razposlane okrožnice dosedaj naslednji p. n. rodoljubi: Gospod Ivan Hribar, dež. poslanec in župan ljubljanski 5 gld.; visokorodni g. Oskar grof Christalnigg, grajščak v Podgori na Koroškem 3 gld.; g. Ant. P. Kocuvan, trg. v St. Pavlu v S. d. 2 gld.; g. Vinko Kolšek, c. kr. notar v Idriji 2 gld.; g. Leopold Vehovar, c. kr. notar v Cernici 3 gld.; g. Ant. Zvenkel, trgovec v Sevnici 2 gld.; g. Anton Svetina, c. kr. notar v Gornjem gradu 2 gld.; g. dr. Ivan Rudolf, odvetnik v Konjicah 3 gld.; g. Ferdinand Roš, župan v Hrastniku 3 gld.; g. Vekoslav Legat, vodja št. mohorske tiskarne v Celovcu 2 gld.; g. Milan Kandare, jurist v Ljubljani 3 gld.; g. Ljudevit Smole, trgovec v Sevnici 2 gld.; vis. gospa Josipina Prus v Konjicah 5 gld.; g. Ferdo Ivanuš, trgovec v Policanah 2 gld.; gosp. Fran Majdič, zasebnik v Zgornjih Jaršah na Kranjskem 10 gld.; visokorodni gospod Anton pl. Sušič, c. in kr. polkovnik v pokoj v Celji 5 gld.; g. Juro Merzel, deželni uradnik v Laškem trgu 1 gld.; gosp. F. Matiašič v Ptuj 2 gld.; gosp. Franc Šepić, veleposestnik in trgovec v Konjicah 3 gld.; gosp. Ivan Rebek, hišni posestnik in ključarski mojster v Celji 5 gld.; gosp. Ludovik Uratarič, trgovski potovalec v Vojniku 5 gld.; g. Martin Ropas, c. kr. priv. izdelovatelj glasovirov v Medlogu 3 gld.; g. dr. Dragotin Treo, odvetnik v Postojni 5 gld.; gosp. Anton P. Kolenc, trgovec v Celji nabranih 5 gld.; g. Anton Fabiani, trgovec v Sevnici 2 gld.; g. Ferdinand Gologranc, zidarski mojster v Celji 5 gld.; g. dr. Josip Vošnjak, zdravnik v Slovenski Bistrici 2 gld. — Vsem rodoljubnim darovateljem in darovateljicam izreka uljudno zahvalo in kličé proseč nadaljnjih darov: „Na zdar“ Odbor „Celjskega Sokola“.

Koledar.

Sobota (10.) Frančišek Borg., spoz. — Nedelja (11.) 20. pobink. Nikazij, škof, muč. — Ponedeljek (12.) Maksimilijan, škof in muč. — Torek (13.) Koloman, mučenec; Edvard, kralj. — Sreda (14.) Kalist, papež; Domicijan, škof. — Četrtek (15.) Terezija, devica; Brunon. — Petek (16.) Gal., opat; Maksima. — Prvi krajec dne 13. ob 3. uri 53 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 10. oktobra na Bizeljskem. Dne 15. oktobra v Ločah, Arvežu, Račah (za konje), na Planini in pri Sv. Lenartu pri Sl. Gradcu. Dne 16. oktobra v Spielfeldu.

Loterijske številke.

Gradec 3. oktobra 1896: 69, 55, 78, 43, 54
Dunaj " " " 80, 47, 35, 37, 16

A. Ferfila

v Škofjivasi pri Celji

sprejme 1. novembra t. l. poštenega, kavcije zmožnega oštirja na račun.
Ravno tu sprejme se takoj zanesljiv hlapec. (205) 2—1

V najem

se odda takoj pod posebno ugodnimi pogoji dobro vpeljana trgovina z gostilno

ali brez nje, eventualno kupčija z vinom na debelo in zalogo pive. Ob kraju se nahaja lesna tovarna in je jako mala konkurenca. — Kje, pove iz prijaznosti upravnštvo „Domovine“. (208) 3—1

Na prodaj

je lepo posestvo, obstoječe iz hiše, gospodarskega poslopja, veliko grunta in hoste. Pri posestvu je tudi mlin. Na posestvu redi se lahko 15—20 glav živine. Več pove

Marija Zelič
(207) 3—1 Št. Rupert nad Laškim trgov, št. 8.

Dva glasovirja

dobro ohranjena sta na prodaj po 100 in 150 goldinarjev pri Franc Zavrniku, izdelovatelju glasovirov, Grajskavas, (Burgdorf) p. Gomilsko, Štajersko. (260) 2—1

Kisla jabolka za mošt

Posiljatve se prično dne 25. septembra in trajajo do konca oktobra t. l. lesni trgovec v Celji.

Prejšnje Ottovo posestvo, zdaj lastnina gg. misijonarjev pri sv. Jožefa je zavoljo prevelike skrbi na prodaj — celo ali na kosce; obstoji iz dveh hiš štev. 12 in štev. 29 — iz gospodarskega poslopja, kozolca in zemljišča. Cena vsega skupaj je 7.400 goldinarjev, kateri se morajo ali takoj ali pa v gotovih obrokih izplačati. Lega je lepa, v Čretu, torej blizu mesta in ena hiša čisto nova, še 12 let davka prosta. (198) 10—3

Učeneza,

s potrebno šolsko omiko, dobrih starišev, slovenskega jezika zmožnega, išče za svoj steklarski obrt

Marie Rauch

v Celji.

(200) 3—2

P. n.

Dovoljujem si uljudno naznaniti, da sem otvoril
v Celji, na Glavnem trgu št. 2
z dnem 1. septembra t. l.

trgovino norinbersko-galanterijskega drobnega in tkanega blaga, igrač itd.
na debelo in drobno.

Mnogoletne skušnje, dobro poznanje te stroke in tudi dovoljna gmotna sredstva vsposablja me mojemu principu z malimi režijami napraviti mogoče veliko obrata in upam pri bogati svoji zalogi vstreti vsakomur po le mogoče nizkih cenah.

Prosim blagohotnega uvaževanja moje kupčije in vabim vsakoga se o moji solidnosti v kratkem prepričati.

Z velespoštovanjem

(203) 2—2

P. Kostič.

Pratika za leto 1897

na drobno in debelo

se dobi pri

Dragotin Hribar-ju v Celji.

Primerna birmanska darila
priporoča

Fran Čuden

v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in
zlatih žepnih ur ter velika izber stenskih ur;
zlatih verižic, uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

Ceniki zastoj. (141) 26-

Milan Hočevlar

trgovina specerijskega blaga

v Celji, Glavni trg št. 10

nasproti farne cerkve

Priporoča

častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svoje blago, zagotav-
ljajoč dobre in cene postrežbe.

Kmetijske stroje:

sadne in grozdne mline, stiskalnice s trajno
delujočim dvojnimi in pritisk vravnajočim
tlačilom, slamoreznice, ročne mline za žito
(s kameni), geple, travniške brane itd. po-
pravlja, izdeluje in iz zaloge

— po najnižjih cenah —
prodaja trdka:

Pehani, Lorber & dr.

tovarna strojev in livarna v Žaleu pri Celju.

Dalje prevzame v izvršbo vse v strojno
in livarsko stroko spadajoča dela, posebno
za žage in mline, za hmelne sušilnice itd.,
prodaja razne stvari lastnega proizvodstva iz
sajamčeno najboljšega železa, ka-
kor: vlitte kotle, stopničaste in navadne
rošče, razne plošče, možnarje, železne ograje,
uteže za ure itd. itd.

Vsi izdelki so solidno izvršeni, po-
strežba je točna in najprijaznejša, a cene
nižje kot povsod drugod. (142)

Za vsak stroj in vsako delo se jamči.

Slovenski odvetnik na Štajerskem
vsprejme

izurjenega solicatorja

Ponudbe upravnistvu „Domovine“. (199) 3-3

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

ordinira vsaki dan za zobobolne
od 8.—12. ure dopoldne in od 2.—5.
popoldne (18) 12-9

v lastni hiši

vrtna ulica (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Ustavlja umetne zobe in zobovje z
zlato, kavčuk ali platino podlago in
plombira z zlato itd. podlago po ame-
rikanskem sistemu brez vsakih bole-
čin in garantuje za najpopolnejšo iz-
vršitev, enako najboljšim dunajskim
ali graškim delom. Zobovje ne ovira
čisto nič žvečenja ali govorjenja.

Brzjavni naslov: Nasko, Celje.

Viktor Nasko

mizarski mojster

v Celji

Gospodske ulice

(Herrengasse) šte. 24

Priporoča svojo veliko zalogo lesenih in
kovinskih mrljskih rakev ali krst. (147) 25-

— Po nizki ceni. —

Zdravnik

dr. Hinko Šuklje

preseli se 15. oktobra

v „**Narodni dom**“

I. nadstropje.

(204) 3-1

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

kupuje vsakovrstno sadje, kakor: breskve,
hruške, jabolka, divji in pravi kostanj itd.; de-
želne pridelke, n. pr.: kumna, fižol, bučna zrna,
konoplje, malinsko šupo, suhe gobe drobno
narezane, želod, knoper, i. t. d. Kupim tudi
več vagonov sadja za prešat, pošiljatev se
začne 20. t. m. Kdor kaj ima naj se osebno
ali pisмено oglasi ter vzorec pošlje.

(135) 52-15

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

„Pri dobrem pastirju“!

Otročja obleka od 1-50-7 gld.

Prva in največja spodnještajerska

zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19

priporoča svojo veliko zalogo

nepremočljivih plaščev = havelok

raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke
vsake velikosti in kroja, po le mogoče

— nizki ceni. —

Velik izber vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim
v teku treh dni iz najbolj priznanega an-
gleškega, francoskega in brnskega blaga, ka-
terelega slednjega imam vedno uzorce v za-
logi po najnovejšem modnem kroju solidno
in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Stor-
jene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugo-
vora zamenim. (49) 43-1

Plašči = havelok od 7-14 gld.

Martin Gregorinčič,

krojašk mojster, Celje

Cerkveni trg št. 4

priporoča se vis. čast. duhovščini in slavnemu
občinstvu za

jesensko in zimsko dobo

za napravo vsakojake obleke po najnovejšem kroju

— in po nizki ceni. —

Izdeluje posebno lepe talarje, črno
obleko in uniformo za uradnike in vojaštvo.

(180) 12-7

Cementne izdelke,

kakor: cementne plošče vsake barve in
velikosti za tlak cerkev, hodnikov pod-
stenj i. t. d. stopnice, cementne cevi v
devetih velikostih od 12 cm do 60 cm v premeru.
cementne krovne plošče z dvojnima zarezama
(Doppelfalzriegel), nagrobne, ter vse drugo,
kar se je dozdaj le iz kamena izdelovalo, izdeljuje
trpežnejše, lepše in cenejše iz cementa

Josip Mursa

sprejema naročila, ter razpošilja izdelke na
Kraju pri Ljutomeru in Središča na j. ž.
Prevzema tlakanje cerkev in kanalizovanje
s svojimi cementnimi cevmi.

V teku 4 let, položil sem svoj cementni tlak
v osem cerkev, v mnogo novo zidanih šol, v vile
in letovišča in tudi v kopalšču v Radincih, v
grajščini viteškega reda pri Veliki Nedelji in
drugod; s svojimi cementnimi cevmi zalagam
skoro izključno vse okrajne zastope in občine na
Spodnjem in Srednjem Štajerskem.

S spoštovanjem se priporočujem

(151)

Josip Mursa.

Posojilnica v Celji

in

„Južno-štajerska hranilnica“

preselita svoji pisarni

s 1. oktobrom t. l. v nove prostore

v „**Narodnem domu**“

I. nadstropje,

kjer bodo uradni dnevi, kakor dosedaj vsak torek in petek dopoldne

od polu 9. do polu 12. ure.

(191) 3-3